



«100 VECVECĀKU
STĀSTI»

9.a klase

2018.gads

Aptaujāti 15 cilvēki



Statistika

- 67 – 83 gadi
- 11 sievietes
- 4 vīrieši

Īpašās atmiņas

No Annas Bogdānes atmiņām:

Viens no aizraujošākajiem un interesantākajiem stāstiem bija par vācieti, kas otrā pasaules kara laika viņu sabāra. Kara līnija gāja tieši gar vecmāmiņas māju. Tāpēc visa ģimene pārbrauca uz citu vietu netālu no mājām. Blakus viņu mājai vācieši raka tranšejas. Vecmāmiņa, tad bija vēl maza, tādēļ nesaprata, kas īsti notiek. Viņa zem kleitiņas paslēpa maizīti, piegāja pie tranšejas un sāka mest maizi lejā tiem, kas raka tranšejas. To pamanīja vāciešu komandieris, saķēris vecmammu, viņu sabāris, nopēris un piedraudējis, ka, ja vēlreiz tāds atkārtosies, tad apšaus visu ģimeni.

No **Janīnas Grabovskas** atmiņām:

Kādu reizi viņu mamma(mana vecvecmāte) nopirka vīram(manam vecvectēvam) siltas bikses, ko pēckara gados bij ļoti grūti dabūt, abas māsas nolēma, ka no biksēm sanāks lieliskas krādziņas kleitām. Jaunie apģērbu dizaineri ķērās pie darba. Tā kā tēvs bija stingrs, bet taisnīgs, par tādām izdarībām māsas no tēva saņēma bērza putriņu.

No Olgas Krilovas atmiņām:

Vecmamma stāsta, ka viena pati, esot pļavā vai mežmalā, neskuma, atrada sev nodarbi: dziedāja, pina, adīja vai lasīja ogas, bet gadījās, ka vajadzēja pārvarēt bailes un būt drosmīgai. Kad spēra zibens kokā, kad vilks uzbruka aitām, kad bija jāglābjas no čūskām. Bet visvairāk baiļu un ciešanu mana vecmamma izjuta kara laikā. Otrā pasaules kara laikā manas vecmammaš ģimene ar citām ģimenēm slēpās un dzīvoja zemnīcās.

No Janīnas Zakes atmiņām:

Sādža atradās pie Daugavas 5 km attālumā no Krāslavas. Daugavā makšķerēja zivis, mežā lasīja sēnes, ganīja govīs, pieskatīja vistas. Lielajos svētkos bija bagāti klāti galdi. Brīvajā laikā spēlējās ar sādžas 7 bērniem. Sādžai rīkoja koncertus un rādīja lugas.

Latvijas atmodas laikā bija tautas frontes biedrs. Izplatīja avīzi “Atmoda”. Deviņdesmitajos gados ar Dagdas tautas frontes dalībniekiem brauca uz Rīgu, kur piedalījās vislatvijas manifestācijā krastmalā.

◦ No **Eduarda Piragova** atmiņām:

No bērnības vecvectētiņš centās palīdzēt savai ģimenei un ap 10 gadu vecumu viņš devās pie turīgākiem cilvēkiem un palīdzēja lauku darbos, par to viņš saņēma miltus vai graudus.

Katrs stāsts ir īpašs, kurā mijās
gaišas dienas un dzīves smagums.
Tauta dzīvo, kamēr ir dzīvas
atmiņas un ir cilvēki, kas tās
uzklausa.